

Dino Buzzati

Đêm yên tĩnh

Nàng thốt lên một tiếng thở dài trong giấc ngủ. Ở đầu giường đằng kia chàng đang ngồi trên đi-văng đọc sách dưới ánh sáng của ngọn đèn ngủ được che bằng một chiếc chụp đèn hình nón. Chàng ngược mắt nhìn lên. Nàng khẽ rùng mình, lắc đầu như thể muốn rũ bỏ cái gì đó, mở mắt ra rồi nhìn chăm chăm vào chàng trai với một vẻ sững sờ như thể mới nhìn thấy chàng lần đầu. Sau đó nàng hơi mỉm cười.

- Có chuyện gì thế, em yêu?

- Không có chuyện gì, không biết tại sao em lại có một cảm giác lo âu sợ hãi. Em hơi mệt vì đi đường, chuyện ấy là bình thường, với lại người em hơi nóng, em đừng lo, sáng mai em sẽ thấy không sao cả.

Nàng im lặng vài giây, đôi mắt mở to vẫn nhìn chàng chăm chăm. Đối với họ là những người ở thành phố về đây, thì sự yên tĩnh của căn nhà quê cũ kỹ này là hoàn toàn quá sức tưởng tượng. Nó hoàn toàn là một khối im lìm khép kín có vẻ như đang chứa đựng bên trong một sự chờ đợi, như thể các bức tường, xà nhà, đồ đạc trong phòng, tất cả có vẻ như đang nín thở.

Sau đó nàng bình tĩnh hỏi:

- Anh Carlo, có cái gì ở ngoài vườn thế?

- Ngoài vườn ư?

- Carlo, em xin anh, vì đằng nào thì anh cũng đã đứng lên rồi, xin anh ngó ra ngoài một chút coi, bởi vì em có cảm giác như thế...

- Như thể có ai đó chẳng? Em nghĩ gì lạ thế? Ai có thể ở ngoài vườn vào lúc này? Kẻ trộm ư? - Rồi chàng bật cười. - Bọn trộm có những việc khác cần

làm hơn là lảng vảng quanh những căn nhà tồi tàn như thế này.

- Em xin anh, Carlo, anh cứ ngó qua một chút xem.

Chàng đứng lên, mở cửa kính rồi cửa chớp, nhìn ra ngoài và tỏ vẻ ngạc nhiên. Buổi chiều vừa có bão lớn, vậy mà giờ đây, trong một không khí trong lành đến khó tin, mặt trăng tròn trịa đang rọi ánh sáng vàng vạc xuống khu vườn bất động, hoang vắng và tĩnh lặng, bởi vì cả những con đê và những con ếch cũng đang ngủ bên trong cảnh im lìm.

Đó là một mảnh vườn rất đơn sơ, trên đó có một bãi cỏ phẳng phiu với một lối đi rải sỏi trắng chạy vòng quanh và chia ra thành nhiều lối đi nhỏ, và chỉ có xung quanh vườn là được trồng những luống hoa tươi. Nhưng nó chính là khu vườn tuổi thơ của chàng, một phần đau đớn trong cuộc đời của chàng, một biểu tượng của những nỗi niềm hạnh phúc mát mát, và trong những đêm trăng, nó luôn có vẻ như muốn nói chuyện với chàng bằng những lời bóng gió say sưa và không thể hiểu nổi. Ở phía Đông, trong cảnh sắp bóng tối tăm, hiện lên một hàng rào cây duyên xen lẫn những khoảng trống hình vòng cung, phía Nam có một đám cây táo nhỏ, phía Bắc có một lối bậc thang dẫn đến mảnh vườn rau cùng căn nhà kho thơ mộng chứa thóc lúa, phía Tây là căn nhà ở. Tất cả đang yên nghỉ trong cảnh gợi cảm và tuyệt vời mô tả thiên nhiên ngủ say dưới ánh trăng mà không ai có thể giải thích được. Mặc dù vậy, như mọi lần, quang cảnh đó gây cho chàng một nỗi vò xé sâu xa như đứng trước một vẻ đẹp ý vị mà tất nhiên chàng có thể thưởng ngoạn nhưng không bao giờ có thể chiếm hữu được nó.

- Carlo, - Ma ria vẫn nằm trên giường lo lắng cất tiếng gọi, vì nàng thấy chàng đứng nhìn bất động bên cửa sổ. - Có ai thế?

Chàng đóng cửa kính để mặc cửa chớp vẫn mở rồi quay trở vào.

- Không có ai cả, em yêu. Chỉ có ánh trăng vàng vạc. Chưa bao giờ anh thấy một sự yên tĩnh đến như vậy - Chàng cầm lấy sách rồi lại ngồi xuống đi-

văng.

Lúc này là mười một giờ mười phút. Đúng lúc đó, ở đầu vườn phía Đông Nam, trong bóng tối của hàng cây duyên, một chiếc nắp hang ẩn trong đám cỏ từ từ hé mở để lộ ra lối vào của một chiếc hang sâu mất hút dưới lòng đất. Bỗng chốc có một hình hài thô đậm đen đúa chui ra khỏi hang rồi lao nhanh ra ngoài theo đường zích zắc.

Trên thân cây có một con châu chấu nhỏ đang nghỉ ngơi trong trạng thái nê khoan khoái, chiếc bụng xanh của nó phập phồng theo nhịp thở. Những chiếc móng vuốt của một con nhện đất hung dữ cắm sâu vào ngực con châu chấu rồi cẩu xé con vật. Cái thân thể bé nhỏ của con châu chấu giãy giụa làm cho những chiếc chân sau dài ngoẵng của nó rung lên, nhưng chỉ rung được một lần. Những chiếc gọng kìm khủng khiếp bắt đầu bứt gãy chiếc đầu của nó và bây giờ chúng sục sâu vào trong bụng. Từ những vết rách trào ra dòng dịch vị và kẻ sát nhân bắt đầu vục mồm vào uống một cách say sưa.

Vì quá say sưa với bữa chén, con nhện không kịp thời nhận ra được một con vật đen đúa khổng lồ đang tiến đến gần từ phía sau. Bốp? Vẫn nắm giữ con châu chấu trong chân, con nhện cùng với nạn nhân của nó mất hút vĩnh viễn vào trong họng của một con cóc.

Nhưng toàn bộ khu vườn vẫn chìm trong cảnh bình yên và thơ mộng linh thiêng.

Một mũi tiêm độc cắm sâu vào bắp chân mềm của một con sên đang di chuyển chậm chạp về phía vườn rau. Nó còn bò thêm được hai centimet nữa với đầu óc quay cuồng, để rồi nó nhận ra rằng cái chân không còn nghe theo nó nữa và rằng thế là nó đi đứt rồi. Mặc dù nó đang dần dần ngất lịm, nhưng nó vẫn cảm thấy hai hàm răng của con sâu đang cắn xé thịt da nó để khoét sâu cái thân thể béo mập và mềm mại đáng tự hào của nó.

Trong cơn hấp hối nhục nhã cuối cùng, nó vẫn còn kịp nhận ra, với một cảm

giác thoả mãn còn rớt lại, rằng cái con sâu vừa tấn công nó đã bị một con nhện khổng lồ bóp chết và xé xác trong nháy mắt.

Xa xa ở đằng kia đang diễn ra một thiên diễm tình thơ mộng. Với chiếc đèn nhấp nháy bật hết cỡ, một con đom đóm đực bay lượn xung quanh đốm sáng bất động của một nàng đom đóm vô cùng hấp dẫn đang nhàn rỗi đậu trên một chiếc lá. “Đồng ý hay không?” “Đồng ý hay không?” Nó tiến đến gần cô ả thử vuốt ve ả và được ả cho phép. Dục vọng ái tình đã làm cho nó quên mất rằng một bãi cỏ dưới ánh trăng có thể trở thành một địa ngục như thế nào. Đúng lúc nó đang ôm ấp cô ả đom đóm thì một con bọ da màu vàng lao tới xé tan nát bụng nó. Chiếc đèn nhỏ xíu của nó vẫn không ngừng nhấp nháy như đang hỏi “Đồng ý hay không”, trong khi tên kẻ cướp đã nuốt được nửa người của nó.

Trong khi ấy ở cách đó không quá nửa mét đang diễn ra một sự hỗn loạn đã man. Nhưng nó chỉ diễn ra trong giây lát. Một vật gì đó có kích thước khổng lồ đáp xuống nhẹ nhàng từ trên cao như một tia chớp. Con cóc ban nãy cảm thấy trên lưng mình có một sự quằn quại chết người, nó định ngoái lại nhìn. Nhưng nó đã bị nhắc bổng lên không trong móng vuốt của một con cú già. Nhưng nếu anh ngấm nhìn khu vườn thì sẽ chẳng thấy gì cả. Toàn bộ khu vườn vẫn chìm trong cảnh thơ mộng và yên bình linh thiêng.

Cái buổi hội chợ của tử thần đó đã được bắt đầu từ chiều tối. Giờ đây nó đang diễn ra ở mức quyết liệt nhất. Và nó sẽ tiếp tục cho đến sớm mai. Khắp khu vườn chỗ nào cũng có cảnh tàn sát, giết chóc, hành hình. Những con dao mổ cắm vào não những chiếc móc phạt đứt chân, móc vấy và thọc sâu vào phủ tạng, những chiếc răng cắn xé, những chiếc ngòi tiêm nọc độc và chất gây mê, những sợi dây bắt trói, những chất dịch ăn mòn có khả năng làm hoá lỏng cả những kẻ nô lệ còn sống. Từ những cư dân bé nhỏ nhất làm tổ trong đám rêu phong, như những con giun tí xíu, những con vật thân

khớp..., đến những con sâu, con nhện, bọ da, đến những loài động vật nhiều chân, và cứ thế lên đến những loài động vật cấp cao hơn như thần lằn, bọ cạp, cóc nhái, chuột chũi, chim cú, một đội quân đông đúc những kẻ sát nhân đang triển khai tàn sát, chém giết, hành hạ, mổ bụng, cắn xé nhau. Như thể trong một thành phố lớn đêm đêm có hàng vạn tên sát nhân khát máu và được vũ trang đến tận răng chui ra khỏi hang ổ lén vào nhà người ta mà cắt cổ người ta trong lúc người ta đang ngủ.

Bất chợt ở dưới vườn anh chàng ca sĩ để mền bỗng nín bật vì bị một con chuột chũi phang một cú chết người vào đầu. Nằm cạnh bụi cây là chiếc đèn đã tắt của một con đom đóm bị một con bọ da cắn nát. Giọng hát của con ếch biến thành tiếng nấc nghẹn trong miệng một con rắn nước. Và con bướm nhỏ thì không còn có dịp được quay trở lại va đập vào cửa kính sáng đèn vì nó đang phải giẫy giụa trong dạ dày của con dơi. Nỗi khủng khiếp, kinh hoàng cùng với sự huỷ diệt, hấp hối và chết chóc dành cho hàng nghìn sinh mạng của Thượng đế chính là cái được coi là giấc ngủ đêm của một khu vườn rộng ba mươi trên hai mươi mét. Và sự việc như vậy cũng đang diễn ra trên những cánh đồng ở quanh đây, nó cũng diễn ra ở cả bên kia dãy núi đang phản chiếu lấp lánh ánh trăng với vẻ nhợt nhạt và huyền bí. Và trên khắp bề mặt trái đất chỗ nào cũng giống như vậy ngay khi đêm xuống: cảnh huỷ diệt triệt hạ, giết chóc. Và khi đêm tối tan đi rồi mặt trời xuất hiện, thì một sự phá phách đẫm máu khác lại bắt đầu, với những tên sát nhân khác, nhưng vẫn với một sự tàn bạo như nhau. Sự việc đã tồn tại như vậy kể từ khi thế giới hình thành và mãi mãi sẽ vẫn như vậy cho đến ngày tận thế.

Ma rìa trần trọc trên giường thốt ra những câu nói rời rạc vô nghĩa. Sau đó nàng lại mở đôi mắt to hoảng hốt:

- Anh Carlo, giá mà anh biết em đã mơ một giấc mơ khủng khiếp như thế nào, em mơ là ở ngoài kia có ai đó đang bị giết.

- Thôi nào, cố mà bình tâm lại đi, em yêu, anh cũng sẽ đi ngủ bây giờ đây.
- Carlo, xin anh đừng giận, nhưng em vẫn có cái cảm giác kỳ lạ ấy, rằng ở ngoài vườn đang xảy ra một điều gì đó.
- Liệu đầu óc em định nghĩ về cái gì vậy?
- Anh đừng từ chối em, anh Carlo ạ, vì quả thực là em rất muốn anh ngó ra ngoài một chút.

Chàng lắc đầu mỉm cười, đứng dậy mở cửa kính nhìn ra ngoài.

Thế giới đang yên nghỉ trong một sự tĩnh lặng vô hạn tràn ngập ánh trăng.

Vẫn cái cảm giác mê hoặc ấy, vẫn một nỗi bất an bí hiểm ấy.

- Ngủ yên đi em, chẳng có ma nào cả, chưa bao giờ anh được chứng kiến một cảnh yên bình như thế này.

Hết